

1. ΚΕΝΟ 400 ΕΚΑΤ ΕΝΤΟΠΙΣΕ Η ΤΡΟΙΚΑ ΑΠΟ ΑΝΑΒΟΛΗ ΣΕ ΑΝΑΒΟΛΗ Ο...

Μέσο: ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 08/12/2013 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 08/12/2013

Σελίδα: 9

ΚΕΝΟ 400 ΕΚΑΤ. ΕΝΤΟΠΙΣΕ Η ΤΡΟΙΚΑ

Από αναβολή σε αναβολή ο νέος φόρος στα ακίνητα

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ

» **Μέσα στην** επόμενη εβδομάδα αναμένεται να κατατεθεί στη Βουλή, ύστερα από συνεχείς παλινωδίες, ο ενιαίος φόρος ιδιοκτησίας ακινήτων (ΕΝΦΙΑ), κίνηση η οποία είχε προγραμματιστεί για την προηγούμενη Πέμπτη. Πηγές του υπουργείου Οικονομικών δικαιολογούσαν αυτήν τη νέα αναβολή μιας υπόθεσης που τείνει να εξελιχθεί σε «θρίλερ» ή... κωμωδία, σε εκκρεμότητες που υπάρχουν ακόμη. Σύμφωνα πάντως με πληροφορίες, κάποιες «κάστες» μέσα στο βουλευτικό σώμα της συμπολιτευσης, αφενός από την περιφέρεια και αφετέρου από τις «ακριβές» συνοικίες της ευρύτερης περιοχής της πρωτεύουσας, οι οποίες πιέζουν για προνομιακή μεταχείριση της εκλογικής τους περιφέρειας, φαίνεται ότι έπαιξαν τον ρόλο τους.

Από κυβερνητικής πλευράς αναφέρθηκε πάντως ότι η αναβολή της

Ο βασικός φόρος ξεκινά από τα 2 ευρώ για ακίνητα αντικειμενικής αξίας έως 500 ευρώ και φτάνει τα 13 ευρώ όπου η τιμή ζώνης ξεπερνάει τις 5.000 ευρώ

κατάθεσης οφείλεται σε παρατηρήσεις και διευκρινίσεις επί του σχεδίου που ζήτησε με e-mail η Τρόικα. Όπως φαίνεται ούτε οι τροποποιήσεις που έφερε ο υπουργός Οικονομικών Γιάννης Στουρνάρας τους ικανοποίησαν, με την Τρόικα να πιέζει από την πλευρά της να καλυφθεί το κενό που έχει εντοπίσει και το υπολογίζει κοινά στα 400 εκατ. ευρώ. Πάντως, σε

σχέση με το αρχικό σχέδιο, υπάρχουν αλλαγές, όπως η μείωση των κλιμακίων από 20 σε 12, ενώ έχει ανακύψει και η προσθήκη ενός νέου, επί της ουσίας, ΦΑΠ.

Η κλίμακα για ΕΝΦΙΑ

Στην κλίμακα του βασικού φόρου για τα κτίσματα, οι τροποποιήσεις είναι εμφανείς σε σχέση με το αρχικό σχέδιο. Ο βασικός φόρος ξεκινά από τα 2 ευρώ (από 2,30 στο αρχικό σχέδιο) για ακίνητα αντικειμενικής αξίας έως 500 ευρώ και φτάνει τα 13 ευρώ (από 17 στο αρχικό σχέδιο) σε ακίνητα όπου η τιμή ζώνης ξεπερνάει τις 5.000 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο.

Το... συμπλήρωμα

Στον βασικό φόρο έρχεται να επιβληθεί και συμπληρωματικός φόρος τύπου ΦΑΠ στην περίπτωση ιδιοκτητών με ακίνητη περιουσία άνω των 300.000 ευρώ (σ.α.: πρόκειται για

ατομικό αφορολόγητο). Σε σχέση με φέτος, το αφορολόγητο αυξάνεται κατά 100.000 ευρώ και η κλιμάκωση του φόρου οδηγεί σε φόρο 2.100 ευρώ για αντικειμενική αξία ακινήτου 800.000 ευρώ, ενώ από εκεί και πέρα υπάρχει προσαύξηση της τάξης του 1%. Οι όποιες μειώσεις σε σχέση με πέρυσι αφορούν τα... επιμέρους, καθώς, επί συνόλου, η φορολογική «λαίλαπα» της κυβέρνησης είναι δεδομένη, ιδιαίτερα σε μια περίοδο, όπου τα εισοδήματα των νοικοκυριών βαίνουν συνεχώς μειούμενα.

Οι αλλαγές

Το υπουργείο Οικονομικών, στο τελικό σχέδιο για τον ΕΝΦΙΑ, έχει προχωρήσει σε αλλαγές όσον αφορά τα κριτήρια μείωσης ή πλήρους απαλλαγής από τον ενιαίο φόρο ιδιοκτησίας ακινήτων. Σύμφωνα πάντα με το υπάρχον σχέδιο του υπουργείου Οικονομικών, περιλαμβάνει, έκπτωση 50%, η οποία χορηγείται ε-

φόσον διαπιστώνεται οικονομική αδυναμία πληρωμής της συνολικής οφειλής, αν πληρούνται σωρευτικά οι εξής προϋποθέσεις:

• Το συνολικό φορολογητέο οικογενειακό εισόδημα προηγούμενου φορολογικού έτους δεν υπερβαίνει τις 9.000 ευρώ (από 7.000 στο αρχικό σχέδιο), προσαυξημένο κατά 1.000 ευρώ για τον/τη σύζυγο και για κάθε εξαρτώμενο μέλος.

• Το σύνολο της επιφάνειας των κτισμάτων δεν ξεπερνά τα 150 τ.μ. (απαλείφθηκαν οι παράμετροι των 500 τ.μ. για οικοπέδα και 6.000 τ.μ. για αγροτεμάχια). Για τρίτεκνους, πολύτεκνους ή άτομα με αναπηρία άνω του 80%, οι οποίοι πληρούν και τις παραπάνω προϋποθέσεις, προβλέπεται πλήρης απαλλαγή. Από το τελικό νομοσχέδιο έχει απαλειφθεί η αρχική προϋπόθεση για έκπτωση ή απαλλαγή η οποία προέβλεπε τη μη ύπαρξη ληξιπρόθεσμων οφειλών προς το Δημόσιο.

36 / 37

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013
ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣΟΙ ΡΟΜΠΕΝ
ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Δύο ακτιβιστές, μέλη της Κίνησης Πολιτών Ενάντια στις Διακοπές Ρεύματος, αναλαμβάνουν εδώ και ενάμιση χρόνο την επανασύνδεση του ηλεκτρικού σε νοικοκυριά που αδυνατούν να πληρώσουν τους λογαριασμούς της ΔΕΗ

THE MAPINAZ ZIOZIOY
marina@pegasus.gr

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ επαναστατικές σκέψεις», έλεγε ένα σύνθημα από τον Μάρτιο του '68, θέλοντας να δείξει ότι η θεωρία βοηθάει, αλλά είναι η πράξη που αλλάζει τα πράγματα... Αυτή η φράση συμπυκνώνει την ύπαρξη και τη δράση των Ελλήνων «πειραστών του ρεύματος».

Οι ακτιβιστές και φίλοι Τάσος Καραγιώργος και Θεόδωρος Μαρινέλης, μέλη της Κίνησης Πολιτών Ενάντια στις Διακοπές Ρεύματος, αναλαμβάνουν εδώ και ενάμιση χρόνο την επανασύνδεση του ηλεκτρικού ρεύματος σε νοικοκυριά που αδυνατούν να πληρώσουν τους λογαριασμούς της ΔΕΗ με αποτέλεσμα να «βυθίζονται» στο σκοτάδι.

Παρότι αυτή η επικίνδυνη βοήθεια αποτελεί ποινικό αδίκημα, πάνω από 4.000 οικογένειες σε όλη την Ελλάδα ζουν στο φως χάρη στη δράση αυτών των ανθρώπων. Οι ίδιοι σεμνοί, αλλά απόλυτα συνειδητοποιημένοι γι' αυτό που κάνουν, χωρίς να κρύβουν τα πρόσωπά τους, μιλούν στο «Έθνος της Κυριακής» για την απόφασή τους να γίνουν οι σύγχρονοι... «Ρομπέν του ρεύματος».

Πολλοί πιστεύουν ότι οι ακτιβιστές είναι περίεργες προσωπικότητες, ίσως γιατί είναι απρόβλεπτοι και ακραίοι ως προς τους τρόπους αντίδρασής τους, ενώ αρκεί να αδυνατούν να καταλάβουν γιατί γίνεται τόσο θόρυβος για πράγματα που είναι δύσκολο να αλλάξουν ή δεν θα αλλάξουν ποτέ. Αυτό είναι το «λάθος» και η «παγίδα» για τον 51χρονο Τάσο, άνεργο εδώ και ένα χρόνο και τον 43χρονο Θεόδωρο, άνεργο εδώ και τρία χρόνια.

Εργα, όχι λόγια. «Τον κόσμο τον αλλάζουν οι πράξεις και όχι οι ιδέες», αναφέρουν οι δύο ακτιβιστές, και με αυτή την κοσμοθεωρία, βαθιά εμπειρογμένη μέσα τους, μας εξηγούν πώς ξεκίνησαν τις παρεμβάσεις τους και έκαναν την ανησυχία τους ενεργή στάση ανυπακοής και αντίστασης.

«Από τη στιγμή που τα πάντα γύρω σου καταρρέουν, ο κόσμος όπως τον ήξερες δεν υπάρχει πια. Εκεί, λοιπόν, αναμετρήσαι με τον εαυτό σου και λες, δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από το να παλέψεις ώστε να έχει το παιδί σου και τα παιδιά όλων δικαίωμα στη ζωή, δικαίωμα στο να κάνει όνειρα», αναφέρει ο 43χρονος Θεόδωρος.

Οι κοινωνικές δράσεις, με αποκορύφωμα την τελευταία 4ετία, απασχολούσαν και τον 51χρονο Τάσο. «Είμαι διαρκώς μέσα στους κοινωνικούς αγώνες και τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, μαζί με το κίνημα, δώσαμε βάρος στον ακτιβισμό με επανασυνδέσεις, έχοντας προβλέψει την τροπή που θα παίρνανε τα θέμα. Για μας δεν έχει σημασία πόσες επανασυνδέσεις έχουμε κάνει, αν και ξεπερνούν τις 4.000, σημασία έχει ότι το πρόβλημα παίρνει απρόβλεπτες και

ΒΟΗΘΑΜΕ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΝΑ ΖΟΥΝ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

»
Οι πολίτες που βοηθάμε, μας βλέπουν σαν σωτήρες, άλλοι κλαίει από χαρά και άλλοι επειδή νιώθουν ταπεινωμένοι

τραγικές διαστάσεις και πώς θα το αλλάξουμε αυτό. Η εξαθλίωση δεν μετρείται με αριθμούς. Παλεύουμε να αλλάξουμε πράγματα και όχι μόνο να τα επισμαίνουμε και να τα αφορίζουμε με δελτία τύπου και διακρίβρεχτες δηλώσεις, κάτι που μας ενοχλεί πολύ», διευκρινίζει ο Τάσος.

Όταν τους ρωτάμε για το ποια είναι η στάση της ΔΕΗ απέναντί τους, οι ίδιοι απαντούν με σεμνότητα, χωρίς να σπικνώνουν το λάβαρο στις επαναστάσεις!

Όπως επισημαίνει ο Θεόδωρος, «η ΔΕΗ ως τώρα αντιμετωπίζει τη δράση μας με κάποια σχετική ανεγκόπτητα. Έχουν δημιουργήσει μεταξύ μας σχέσεις αλληλοκατανόησης και αρκετές φορές συνεργασίας. Ξέρεις, εμείς δεν το παίζαμε ποτέ τσάμπα μάγκες. Δεν βγήκαμε να λέμε ότι είμαστε αυτοί που δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ότι αυτό που κάνουμε είναι να δίνουμε απισπύρη για την καταπολέμηση του καρκίνου... Η αποστολή μας είναι να βοηθάμε συνανθρώπους μας να ζουν με αξιοπρέπεια και όχι να συγκρούσι με τη ΔΕΗ. Αυτό το σεβαστήκαν». Από την πλευρά του ο Τά-

σος συμπληρώνει: «Μακάρι την ίδια στάση να είχε δείξει και η πολιτεία, αλλά φαίνεται πως εκεί υπάρχουν άλλα ενδιαφέροντα. Όσο για τους πολίτες που βοηθάμε, καταλαβαίνετε ότι μας βλέπουν σαν σωτήρες, άλλοι κλαίει από χαρά και άλλοι επειδή νιώθουν ταπεινωμένοι».

Η δικαιοσύνη. Βασική τους επιδίωξη είναι η δική τους δράση να αφυπνίσει τον κόσμο που φοβάται και οι παλιές συνήθειες να αλλάξουν. Αυτή θα είναι και η μεγάλη τους «νίκη». «Η στιγμή που θα πάψει να κτυπάει το τηλέφωνό μας, που όλοι θα πάρουν τη ζωή στα χέρια τους. Αυτό που θα δείξει ότι κάναμε κάτι σωστό είναι όταν η κάθε γειτονιά θα αυτοοργανωθεί και η αλληλεγγύη θα είναι το κύριο κοινωνικό χαρακτηριστικό. Η παλιά Ελλάδα της ανθεξιμότητας, του βολέματος και του ωκαδερισμού τελείωσε. Τώρα όλοι είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό που θα δημιουργηθεί από εδώ και πέρα. Οι πράξεις μας και το κατά πόσο θα αλλάξουμε εμείς είναι αυτό που θα καθορίσει το τι κόσμο θα παραδώσουμε στους επόμενους και

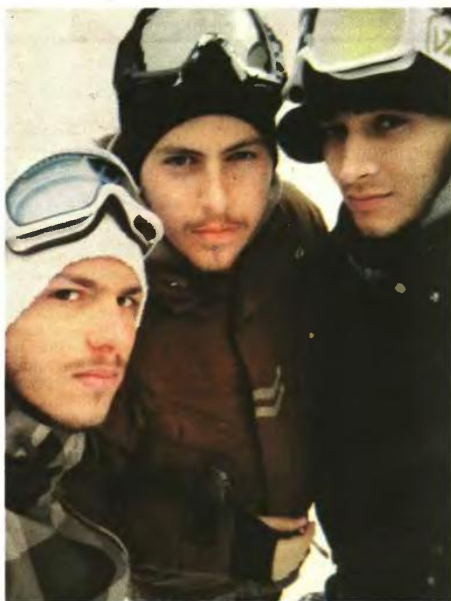
δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευθύνη από την ευθύνη που έχουμε απέναντι στα παιδιά μας», υπογραμμίζει ο Θεόδωρος και συμπληρώνει ο Τάσος: «Όταν κατακτηθεί και στην πράξη το ηλεκτρικό ως βασικό κοινωνικό αγαθό που δεν πρέπει να το στερείται κανένας συνάνθρωπός μας. Πιστεύουμε πραγματικά στο λειτουργήμα όπου έχουμε αφοσιωθεί, δεν έχουμε καθοδηγήσεις ούτε εντολές. Όταν σε σέβεται η ΔΕΗ, την οποία κατά κάποιο τρόπο «πολεμάς», τότε για μας αυτό είναι κάτι τεράστιο...».

Όσο για τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί μέσα τους ύστερα από όλη αυτή την κινητοποίηση, οι ίδιοι απαντούν με αφοπλιστική ειλικρίνεια: «Πάντοτε προς το καλύτερο! Ξαναγίναμε παιδιά, τότε που προσφέραμε στους φίλους μας χωρίς να έχουμε κάτι στο πίσω μέρος του μυαλού μας, μόνο που τώρα η παρέα μας μεγάλωσε. Η μέρα μας ξεκινάει με περισσότερες καλημέρες. Πλέον μετράμε τους ανθρώπους όχι βάσει αυτού που δείχνουν, αλλά αυτού που είναι. Μπήκαν ξανά στη ζωή μας σε πρώτο ρόλο η ειλικρίνεια, η ντομπροσύνη και η ανιδιοτέλεια».

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΚΛΗΜΗΣ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

«Πονάω ακόμα για τους δύο φίλους που έχασα»

THE BIBIAN ΜΠΕΝΕΚΟΥ
bibian@pegasus.gr

Οι ακτιβιστές και φίλοι Τάσος Καραγιώργος (αριστερά) και Θεόδωρος Μαρινέλης έχουν πραγματοποιήσει πάνω από 4.000 επανασυνδέσεις μέσα σε 18 μήνες.

» Τον περασμένο Φλεβάρη ο Λευτέρης μαζί με άλλους τέσσερις φίλους του χρησιμοποίησαν αυτοσχέδιο μαγκάλι για να ζεσταθούν. Δύο από αυτούς πέθαναν εξαιτίας των ανασυμφορών

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ήταν τυχερός, η μικρή Σάρα όχι... Αλλά και να θέλει να ξεχάσει, δεν μπορεί... Σχεδόν κάθε μέρα κι ένας άνθρωπος που ψάχνει να ζεσταθεί καταλήγει να γίνεται είδηση... Ο λόγος για τον 23χρονο φοιτητή Λευτέρη Κλήμη, είδε μπροστά στα μάτια του να πεθαίνουν δύο φίλοι του, και να οβηθούν οι άλλοι τρεις της παρέας μαζί και ο ίδιος... από ένα μαγκάλι που τους ζεσταίνει. Η περίπτωση των νέων φοιτητών που προσπαθούσαν να ζεσταθούν με μια αυτοσχέδια ψησταριά συγκλόνισε τη χώρα κι έφερε στην επιφάνεια τις συνέπειες μιας απίστευτης ένδειας στην οποία βρίσκονται χιλιάδες άνθρωποι εξαιτίας της οικονομικής κρίσης.

Τον Λευτέρη, που μιλάει σήμερα στο «Εθνος της Κυριακής», οι γιατροί τον είχαν ξεγράψει. Έμεινε 33 μέρες στην εντατική, την 22η μέρα ζήτησε από κόμμα και νοσηλεύθηκε σε κέντρο αποκατάστασης επί οκταμήνου. Η περίπτωση του καταγράφεται στα ιατρικά χρονικά ως ένα θαύμα, αφού είχε ανεπάρκεια οργάνων, ο εγκέφαλός του είχε υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες, εθεωρείτο τετραπληγικός, κι όμως έζησε, σπρώχθηκε στα πόδια του και σήμερα είναι υγιέστατος.

«Τα παιδιά είχαν βάλει την ψησταριά από νωρίς, έτρωγαν και έπιναν. Έβαλαν την ψησταριά μέσα για να ζεστάνουν τον χώρο καθώς δεν είχαν λεφτά για πετρέλαιο. Εγώ πήγα αργά, κάθισα στον καναπέ και άρχισα να παίζω στον υπολογιστή», μας λέει ο Λευτέρης, τελειόφοιτος Λογιστικής στα ΤΕΙ Λάρισας.

Ξαναζεί τον εφιάλτη. Η νύχτα που έζησε μόνο ως εφιάλτης περιγράφεται: «Κάποια στιγμή ένιωσα δυσφορία και σαν να μην μπορώ να αναπνεύσω. Ο Σάββας, που έφυγε από τη ζωή, με είδε και σπρώχθηκε να με ρωτήσει τι έχω, πριν προλάβει σφαιρώσει στο πάτωμα. Είδα και τους άλλους να πέφτουν, ενώ εγώ έμεινα να κοιτάζω το ταβάνι, μην μπορώ να αναπνεύσω κι ενώ είχα παράλυσι. Δεν μπορούσα να κουνήσω, το τηλέφωνο ήταν δίπλα μου και δεν μπορούσα να το πιάσω. Είχα πάθει παράλυση...

Πόνεσα πολύ όταν έμαθα ότι έχασα τα δύο φιλαράκια και ιδιαίτερα τον Σάββα από τα Χανιά με τον οποίο είμαστε μαζί από το πρώτο εξάμηνο. Το έμαθα εντελώς τυχαία από νοσηλεύτρια στο "Κέντρο Αποκατάστασης Animus"... Πονάω ακόμη. Αυτό που έγινε είναι ανεξίτηλο μέσα μου».

Οι γονείς του Λευτέρη, Αντώνης και Ελένη δεν έλειψαν λεπτό από το πλευρό του γιου τους που έδωσε μάχη για τη ζωή. «Ο Λευτέρης βγήκε από την περιπέτεια του τον περασμένο Σεπτέμβριο. Σε καμία στιγμή δεν χάσαμε την πίστη μας ότι το παιδί μας θα επανέλθει και θα βγει αλώβητο από αυτή τη δοκιμασία. Η γυναίκα μου μάλιστα τον έβλεπε όρθιο, ακόμη κι όταν ήταν στο κρεβάτι σε κόμα. Δεν δέχθηκε ποτέ ότι ο γιος μας δεν θα στέκεται υγιής στα πόδια του, και αυτή η θάνατη της θέλησής μας κράτησε ζωντανούς. Είναι θαύμα ότι υπάρχει και ευχαριστούμε θεό και ανθρώπους γι' αυτό. Ο διευθυντής της σχολής Ηλίας Σαντουρίδης, ο διοικητής του Νοσοκομείου Κώστας Καραμπάτσος και ο διευθυντής της ΜΕΘ, Απόστολος Κορινός, ήταν κάθε μέρα δίπλα μας», λέει ο κ. Αντώνης Κλήμης.

Με το μήνυμα «επιστροφή στη ζωή» που έγραψε στο facebook, ο Λευτέρης συνεχίζει τη ζωή του, λέγοντας: «Να ενημερωθεί ο κόσμος για το τι σημαίνει να χρησιμοποιείς μαγκάλια, τζάκια ή σιδηπλάτη άλλο, που μπορεί να γίνει επικίνδυνο. Δεν είναι δυνατόν να χάνονται ζωές από φτώχεια εν έτει 2013».

1-2. Ο Λευτέρης (με τον πράσινο σκούφο και το καφέ μπουφάν) με φίλους του σε κιονοδρομικό κέντρο, μετά την περιπέτεια που έζησε. 3 Φωτογραφία από το πάρτι στα ΤΕΙ Λάρισας πριν από τη μοιραία νύχτα (ο Λευτέρης διακρίνεται στη μέση).

ΥΓ: ΜΑΣ

ΤΡΟΠΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Το πρόβλημα είναι ότι κανένας από τους δύο δεν είναι ηλεκτρολόγος! Τόσος διατηρούσε κατάσταση δημάτων. Ο Θεόδωρος ήταν υπήκοος διαφημιστικής εταιρείας, οποια «θυσιάστηκε» στον σκελετό της οικονομικής κρίσης.

Οι δύο ακτιβιστές έχουν συστήσει αυτό το δίστασμα επανασυνδέσεων του ρεύματος, τραγικές και έντονες περικοπές οικογενειακής κρίσης.

Εχουμε δει καρκινωπαθή στο ύψιστο στάδιο να παγώνει χωρίς τέλεια ανασυμφορή, πολυτελή οικογένεια θέλει να μην μπορούν να πληρώσουν, και να ζεσταθούν, ηλικιωμένοι θα εγάρτησαν από οξυγόνο να χρησιμοποιεί μπουκαλές μιας χρήσης, σπασμένο υλινεοεξαρτημένο να συντηρεί σωληνίσες στο ψυγείο του γεμάτο τσιγάρα και πολλά ακόμη... Μιλάμε για τον «κτονισμό», περιγράφει ο Τάσος.

Πολιτική σύγχυση και φορολογική αφύπνιση

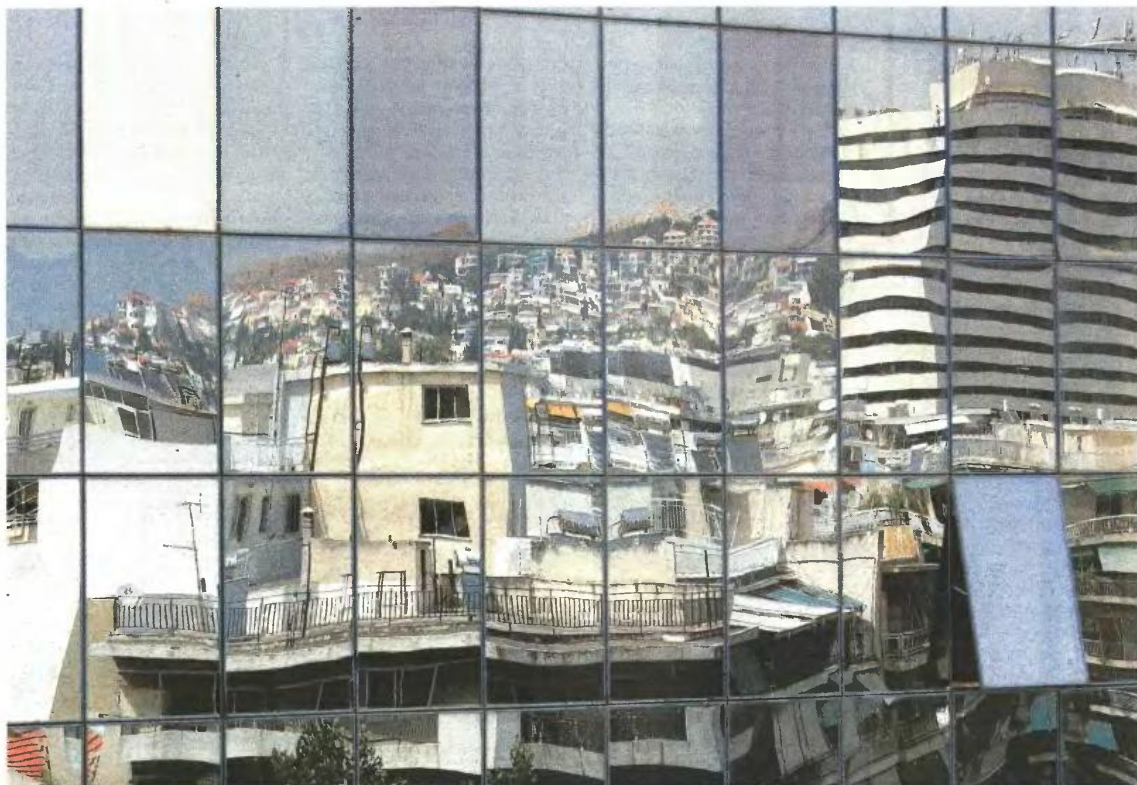
ΤΟΥ
ΝΙΚΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗ

Η σπουδή της κυβέρνησης να δικαιολογήσει την ομοβροντία φόρων, λέγοντας ότι ο μέσος Έλληνας δεν υπερφορολογείται, την εγκλώβισε στη μοιραία σύγχυση που προκαλείται από στατιστικούς μέσους όρους. Όσοι βρίσκονται πάνω από τον μέσο όρο αγανακτούν γιατί όχι μόνο πληρώνουν πολλά αλλά λοιδορούνται κιόλας, ενώ όσοι ξεφρείνουν από τα φορολογικά βάρη κρυφολάνε που η οργή στρέφεται κατά της κυβέρνησης και όχι των ιδίων. Αναδείχτηκε έτσι για άλλη μια φορά ότι μοναδικός στόχος που επιβάλλεται νέα φορολογία τα τελευταία χρόνια είναι η αγωνιώδης αναζήτηση κάποιων εσόδων και όχι ο εξορθολογισμός του συστήματος.

Στην πραγματικότητα όλα σχεδόν τα μέτρα της τελευταίας τριετίας έχουν επιβαρύνει τις ίδιες κατηγορίες γιατί οι συχνές αλλαγές και οι βιαστικές αποφάσεις οδηγούν στην ευκολότερη απόκρυψη των φοροφυγών, ενώ οι συνεπείς δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να πληρώσουν ξανά. Η δημόσια αντιπαράθεση που ξέσπασε τώρα με τον φόρο ακινήτων ίσως αποτελεί μια ευκαιρία να επανεξεταστούν μερικά από τα πολλά προβλήματα, από τον φόρο ακινήτων έως τους πλειστηριασμούς, χωρίς εξωπραγματικές απλουστεύσεις και γενικεύσεις. Συγκεκριμένα:

1. Η φορολόγηση των ακινήτων δεν είναι ούτε αντισυνταγματική ούτε δεύτερη φορολογία με το επιχείρημα ότι έχει φορολογηθεί καλά και σώνει το εισόδημα με το οποίο αγοράστηκε (αν και πολλές φορές ούτε καν αυτό συμβαίνει). Το ακίνητο δεν είναι μόνο τοποθέτηση χρημάτων αλλά ταυτόχρονα και επένδυση, η απόδοση της οποίας επηρεάζεται από τις υπηρεσίες για ασφάλεια και αναβάθμιση περιβάλλοντος που χρηματοδοτούνται από όλους τους φορολογούμενους. Επειδή στην Ελλάδα δεν υπάρχει φορολογία υπεραξίας, η συντομότερη οδός είναι ο φόρος ακινήτων ανάλογα με την εκάστοτε αξία του, αρκεί βέβαια αυτή να είναι υπαρκτή και όχι φούσκα. Στις σημερινές συνθήκες κατάρρευσης της αγοράς ακινήτων οι συντελεστές έπρεπε να είναι ιδιαίτερος χαμηλοί και όταν αυτό δεν συμβαίνει πολλοί ιδιοκτήτες έρχονται σε απόγνωση.

ΤΟ ΑΚΙΝΗΤΟ δεν είναι μόνο τοποθέτηση χρημάτων αλλά και επένδυση. Επειδή στην Ελλάδα δεν υπάρχει φορολογία υπεραξίας, η συντομότερη οδός είναι ο φόρος ακινήτου ανάλογα με την εκάστοτε αξία του, αρκεί βέβαια αυτή να είναι υπαρκτή και όχι φούσκα

2. Η ιδέα της ενιαίας φορολογίας ανά ακίνητο είναι επίσης σωστή, απλούστατα γιατί το κάθε ακίνητο – ανάλογα με την παλαιότητα, την περιοχή και τις περιβάλλουσες υποδομές – ενσωματώνει πολύ διαφορετικές υπεραξίες που δύσκολα αθροίζονται σε ένα περιουσιολόγιο. Για να πληρώσει ο πλουσιότερος αναλογικά περισσότερο, αρκεί να μπει ένα σταθερό αφορολόγητο ποσό και στο υπόλοιπο ένας ενιαίος συντελεστής. Για παράδειγμα, με αφορολόγητο 50.000 ευρώ και συντελεστή 2%, ένα ακίνητο αξίας 100.000 ευρώ θα πληρώνει φόρο 1.000 ευρώ ή 1% επί της αξίας. Ένα ακίνητο του ενός εκατομμυρίου ευρώ θα έχει σχεδόν διπλάσιο ποσοστό επιβάρυνσης και έτσι η φορολόγηση γίνεται αυτομάτως προοδευτική.

Αν όμως η προοδευτικότητα του φόρου πάει να επιβληθεί με επιπλέον ΦΑΠ, όπως επιχειρείται με το κατεθέν νομοσχέδιο, τότε θα εξευμενιστούν μεν ορισμένες «σοσιαλιστικές» ψευδοαισθήσεις αλλά τα έσοδα θα δραπετεύσουν διότι τα ακριβά ακίνητα θα αρχίσουν να περνάνε σε ορισμένους ή να μεταμορφώνονται

Μοναδικός στόχος που επιβάλλεται νέα φορολογία τα τελευταία χρόνια είναι η αγωνιώδης αναζήτηση κάποιων εσόδων και όχι ο εξορθολογισμός του συστήματος

σε υπόστεγα. Αντίστοιχη κατάσταση είχε δημιουργηθεί και τη δεκαετία του 1990 με τη φορολογία μεγάλης ακίνητης περιουσίας όπου τα έσοδα λιγόστευαν κάθε χρόνο, επειδή όλες οι ακριβές συνοικίες της χώρας είχαν περάσει σε ψευδοεταίρειες του εξωτερικού. Ετσι, το 2002 επιβλήθηκε η φορολογία των οφισίων που, παρά τις λυσσαλέες αντιδράσεις, ευτυχώς έχει διατηρηθεί μέχρι σήμερα.

3. Παρόμοια πολιτική σύγχυση κρύβεται και στο ζήτημα των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας. Προφανώς είναι αδικία να χάνει κάποιος το πρώτο του σπίτι επειδή δεν μπορεί να ξεπληρώσει την τράπεζα λόγω της κρίσης, όταν μάλιστα η αξία του ακι-

νήτου μπορεί να έχει πέσει και κάτω από το δάνειο που πήρε. Άλλο τόσο όμως είναι κάποιος να εκμεταλλεύεται το σύστημα και να απαιτεί να κρατήσει ως δικό του ένα σπίτι για το οποίο επί χρόνια δεν έχει πληρώσει ούτε μία δόση, ούτε καν ενοίκιο, αν και το επιτρέπει το εισοδήμα του. Αν η λύση δοθεί με κριτήρια στατιστικού μέσου όρου, θα αδικήσει την πρώτη κατηγορία των φιλόπων νοικοκυριών και θα κρυφολάνε πάλι οι τσαμπατζήδες που θα γίνουν ιδιοκτήτες με κοινωνικό φωτισμό.

Το πρόβλημα αυτό έχει παρουσιαστεί πολλές φορές στην ιστορία και υπάρχουν ενδιαφέρουσες εμπειρίες αντιμετώπισης. Για παράδειγμα, όταν ξέσπασε κρίση ακινήτων στην αρχαία Ρώμη, ο Ιούλιος Καίσαρας αποφάσισε να ενισχύσει με το ίδιο ποσό όλους όσους είχαν αγοράσει σπίτι με δάνειο ώστε ούτε αυτοί να το χάσουν ούτε να χρεοκοπήσουν οι τράπεζες. Πιο πρόσφατα η Ισπανία επέφερε ένα ομοιόμορφο κύμα σε όλα τα στεγαστικά δάνεια ακριβώς για να μην αδικήσει όσους διακαλοποιήθηκαν τα καθυστερούν αλλά και να μην ευνοήσει όσους εσκεμμέ-

να βαρύνε κανόνι. Το γεγονός ότι τώρα πια οι ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών γίνονται κυρίως από το Δημόσιο, δηλαδή τελικά εις βάρος των φορολογουμένων, θα έπρεπε να εντείνει την υπευθυνότητα με την οποία πρέπει να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα και όχι να την αμβλύνει με εύκολους λαϊκισμούς.

Και πάλι, όμως, μένει εκτός πολιτικής ένα ακόμα οξύτερο πρόβλημα, αφού περιέργως όλοι ασχολούνται με τους ιδιοκτήτες και κανείς δεν μιλά για τους πραγματικά φτωχούς που μένουν με νοίκι σε φτωχικά διαμερίσματα. Για να ελαφρυνθεί η δική τους κατάσταση, θα μπορούσε να αφηνιστεί η κοινή γνώμη και να απαιτήσει τα έσοδα της φορολογίας και θα ήταν σε όλους δύσκολο να κρυφτούν πίσω από στατιστικούς μέσους όρους.

Ο κ. Νίκος Χριστοδουλάκης είναι καθηγητής στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και πρώην υπουργός.

A26

ΝΕΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

ΤΟ ΒΗΜΑ
Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 2013

Το σφάλλειν ανθρώπινον, το εμμένειν σατανικόν

ΤΟΝ
ΓΙΩΡΓΟΥ
ΔΟΥΡΑΚΗ

Η εμμονή της τρόικας στην απελευθέρωση των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και η δήλωση του υπουργού Οικονομικών ότι οι Έλληνες δεν υπερφορολογούνται προκαλούν σάλο, βάζοντας φωτιά στις κοινωνικο-λεντικές ομάδες των κομμάτων της συγκυβέρνησης. Ο Στουρνάρας βάλλεται πανταχόθεν, αφού τον κατηγορούν πλέον ευθέως ακόμη και οι πρωτοκλασάτοι (Βενιζέλος, Καραμανλής). Η μομφή είναι σαφής: ουσιαστικά δεν διαπραγματεύεται, επειδή συμπεριφέρεται εν πολλοίς τις απόψεις των δανειστών.

Στο θέμα των πλειστηριασμών η τρόικα εμφανίζεται επιεικής αδιόλακτη. Επιμένει ότι η προσοσία πρέπει να διαρκεί το πολύ για ένα εξάμηνο, και μάλιστα να αφορά αποκλειστικά και μόνο σπίτια αξίας μικρότερης των 100.000 ευρώ και δανειολήπτες των οποίων το ετήσιο εισόδημα δεν υπερβαίνει τις 13.000 ευρώ. Πρακτικά αυτό ισοδυναμεί με πλήρη απελευθέρωση. Αλλά εκείνο που ξεχειλίζει το ποτήρι κάνοντας και τους τελευταίους άπιστους θωμάδες να αναρωτηθούν πού το πάει η τρόικα ήταν η προκλητική δήλωση Τσίπρας ότι «αν θέλετε να κάνετε κοινωνική πολιτική, να βρείτε καταλύματα σε δούλους χάνουν τα σπίτια τους». Το άκρον άωτον του κυλισμού και της αναληθσίας. Αφού με την ολέθρια και ανιστόρητη πολιτική τους οδήγησαν

τη χώρα στη Μεγάλη Ύφεση και τους ανθρώπους της στη φτώχεια και στην ανεργία, τώρα έρχονται να τους βγάλουν και από τα σπίτια τους με το απίλογο ότι δεν πληρώνουν τα δάνεια!

Με τον τρόπο αυτόν – λέει – θα προστευθούν οι τράπεζες, που με τόσο κόπο ανακεφαλαιοποιήθηκαν. Υποτίθεται. Γιατί στην πραγματικότητα οι μαζικοί πλειστηριασμοί θα προκαλέσουν ελεύθερη πώληση στις ήδη μειωμένες τιμές των σπιτιών, διαλύοντας την αγορά ακινήτων. Τότε πολλοί δανειολήπτες θα διαπιστώσουν έντρομοι ότι τα σπίτια τους αξίζουν λιγότερο από τις δόσεις που οφείλουν για να τα εξοφλήσουν. Αποτέλεσμα; Ακόμη και αυτοί που μπορούν, θα έχουν κίνητρο να μην πληρώνουν, επιδιώκοντας την κατάσχεση. Ετσι οι τράπεζες θα περιέλθουν σε ακόμη δεινότερη θέση.

Όσο για τη δήλωση Στουρνάρα, τι να πει κανείς. Ου γαρ οίδε τι ποιεί και τι λέγει. Δεν χωρά αμφιβολία ότι η Ελλάδα υστερεί σημαντικά σε φορολογικά έσοδα συγκριτικά με τις υπόλοιπες χώρες της ευρωζώνης. Σε αυτή την υστέρηση άλλοστε οφείλεται παλαιόθεν το μεγάλο δημόσιο χρέος και όχι στις διήθεν υψηλές δημόσιες δαπάνες (σαφώς μικρότερες από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο) ούτε στον διήθεν υπερβολικό αριθμό δημοσίων υπαλλήλων (είμαστε η χώρα με το χαμηλότερο ποσοστό δημοσίων υπαλλήλων στην ευρωζώνη).

Θα όφειλε ωστόσο – ως αρμόδιος υπουργός – να μπει στον κόπο να δει πώς εξελίσσεται η φορολογική επιβάρυνση από τη στιγμή που η χώρα εισήλθε στον αστερισμό των μνημονίων. Τα συνολικά φορολογικά έσοδα

σημειώνουν σημαντική και αδιάκοπη άνοδο (από περίπου 33% του ΑΕΠ το 2009, σε 34% το 2010, σε 35% το 2011 και σε 36,5% το 2012). Και αυτό σε μια περίοδο που τα εισοδήματα μειώνονται δραματικά. Αρα αυτό που αισθάνεται και βιώνει η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών είναι μια επώδυνη και δυσβάστακτη αύξηση των πραγματικών φορολογικών βαρών (κατάργηση αφορολόγητου, κατακόρυφη αύξηση ΦΠΑ και ειδικού φόρου στη βενζίνη

Υπάρχει μια μειοψηφία πολύ εύπορων Ελλήνων που συστηματικά φοροδιαφεύγει υποφορολογούμενη

και στο πετρέλαιο θέρμανσης, εισφορές αλληλεγγύης, «χαράτσι» κ.ο.κ.). Η υστέρηση των εσόδων οφείλεται πρωτίτως στη φοροδιαφυγή. Η αδυναμία της κυβέρνησης να συλλάβει τη φοροδιαφυγή οδηγεί εκ των πραγμάτων στην υπερφορολόγηση των μικρομεσαίων εισοδημάτων, δηλαδή της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών. Κατά συνέπεια η διαπίστωση ότι «οι Έλληνες» δεν υπερφορολογούνται είναι εντελώς αόριστη. Στην πραγματικότητα υπάρχει μια μειοψηφία πολύ εύπορων Ελλήνων που συστηματικά φοροδιαφεύγει υποφορολογούμενη, σπένοντας τον λογαριασμό στην πλειοψηφία των λιγότερο εύπορων συμπατριωτών της, που πληρώνει τα σπασμένα.

Είναι προφανές ότι πολύ σπάνια οι αριθμοί και οι στατιστικές μιλούν από μόνα τους. Θα πρέπει να τα εντάξει κα-

νείς σε κάποιο θεωρητικό πλαίσιο για να «μυλήσουν». Εν τούτοις περιπτώσεις το αφήγημα του υπουργού Οικονομικών δεν είναι απλώς λανθασμένο, αλλά και προκλητικό. Προβάλλει βάναισα τους δεινοπαθούντες πολίτες αυτής της χώρας, που ζουν έναν αιπίεστο φορολογικό εφιάλτη.

Η βίαιη δημοσιονομική εξυγίανση (δραστική μείωση δαπανών ή/και κατακόρυφη αύξηση φόρων) σε μια χώρα που εισέρχεται σε ύφεση με ένα πολύ υψηλό δημόσιο χρέος οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε Μεγάλη Ύφεση και εκρηκτική ανεργία, δηλαδή σε οικονομικό και κοινωνικό καταστροφισμό. Η περίπτωση της Ελλάδας είναι ένα χαρακτηριστικό case-in-point. Αποδεικνύει έμπρακτα ότι η θεωρία της αναπτυξιακής λιτότητας δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα κάλπικο ιδεολόγημα, ένας μύθος. Δεν την υπερασπίζεται πια ούτε ο εμπνευστής της, ο παλιός καθηγητής του Χάρβαρντ Αλμπερτό Αλεσσάνια, που σε ρόλο αρχιμαρξβόλου εισήχθηκε στην πολιτική αυτή στους πρόθυμους ευρωπαίους εταίρους. Γιατί άραγε πρέπει να την υπερασπιστούμε εμείς; Νομίζω ότι ήλπκεν η ώρα να εγκαταλείψουμε τη δημοσιονομική χίμαιρα και να δώσουμε τη μάχη στο μέτωπο της ανάπτυξης και της απασχόλησης. Ειδικόλλος είμαστε άξιοι της μοίρας μας. Διακρίνω μάλιστα τα φαντάσματα του Κέινς και του Ιβρίνγκ Φίσερ γεγάτια απόγνωση να αναφωνούν: «Μα είναι δυνατόν; Ανθ' ημών... Αλεσσάνια και η νοικοκυρά της διπλανής πόρτας».

Ο κ. Γιώργος Δουράκης είναι αναπληρωτής καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ.

Οι ενοχλητικές μικρο-πραγματικότητες

ΤΗ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ
ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Ο κ. Στουρνάρας επανέλαβε ως δόγμα αυτό που διδάσκουν μακροοικονομολόγοι δεκαετίες τώρα στην Ελλάδα. Το θεώρημα της υποφορολόγησης.

Δηλαδή:

(α) Διαπιστώνεται ότι η φορολογία ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι χαμηλότερη από τον μέσο όρο των ΕΕ-15 (ΕΕ-28 δυστυχώς χαλάει ελαφρώς τη σούπα).

Αρα, (β) υποφορολογούμαστε.

Συνεπώς (γ) δεν φταίνει οι δαπάνες αλλά τα έσοδα και

(δ) οι φοροεπιβάρυνες είναι αναπτυξιακό μέτρο.

(ε) Επαλήθευση: Συμφωνήσει και ο κ. Τσακαλότης.

Το θεώρημα αυτό αποτελεί την ηγεμονική θέση μεταξύ μακροοικονομολόγων, άποψη που διδάχτηκα και εγώ. Ακρος Βολικού, αφού νομιμοποιεί την έκρηξη του κράτους και των κρατικών δαπανών, συνέβαλε στην

οικοδόμηση σταδιοδρομιών αλλά και στη μεταπήδηση από ακαδημαϊκά έδρανα σε πολιτικούς θρόνους.

Se non è vero, è ben trovato, που λένε και οι Ιταλοί. (Και να μην ήταν αλήθεια, θα έπρεπε να είναι...)

Πλην όμως δεν είναι αλήθεια.

Βασίζεται σε μια κοινή ασθένεια των μακροοικονομολόγων – το να λησμονούν τα συστατικά από τα οποία συντίθενται τα σύνολα που χειρίζονται παραγοντίζοντας με τόση μαεστρία. Ετσι δεν τους δημιουργεί έκπληξη το πώς θβρορίζοντας αριθμητικούς αριθμούς καταλήγουμε σε θετικό σύνολο. 'Η, με άλλα λόγια, με ποιον τρόπο το σύνολο είναι «μικρό», όταν τα συστατικά του μέρη είναι «μεγάλα».

Η φορολογία εκφράζεται σε μέσους όρους ως συνολικό ποσοστό ως προς το ΑΕΠ, αλλά ταυτόχρονα έχει και διαρθρωτικά χαρακτηριστικά. Με λίγα λόγια είναι ένα θέμα μακρο-οικονομικής όσο και μικρο-οικονομικής ανάλυσης. Υψηλός το πρώτο αλλά και το δεύτερο εξαμύνον. Στη μικροοικονομία κοπάει τα κίνητρα, τις συμπεριφορές, όλα αυτά που μεταβιβάζουν τη συμπεριφορά καθεμιάς και καθεμιάς. Λαμβάνουμε υπόψη ότι για έναν συνετή φορολογούμενο που τηρεί τους νόμους και τις υποχρε-

Οι αλληπάλληλες φοροεπιβάρυνες σκοτώνουν το μέλλον της οικονομικής δραστηριότητας, ταίτζουν, φυσικά, το αδηφάγο κράτος!

ώσεις του και δεν διαπραγματεύεται ειδικές φωτογραφικές ρυθμίσεις, η φορολογία που πληρώνει είναι υψηλή και ασφαλώς κατά πολύ υψηλότερη από αυτήν που θα πλήρωνε στην πλειοψηφία των ευρωπαϊκών χωρών.

Η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο αν συμπεριλάβουμε στο φορολογικό βάρος και τις ασφαλιστικές εισφορές μαζί με τα στοιχεία του μη μισθολογικού κόστους. Αν μάλιστα εξετάσουμε και τη φορολογία στην ακίνητη περιουσία, το έργο επεκτείνεται σε επιστημονική φαντασία – φορολόγηση δηλαδή πλασματικής και ανύπαρκτης φορολογητέας ύλης.

Το συνολικό σημείο για να αποφανθούμε κατά πόσο «υποφορολογούμαστε» είναι να εξετάσουμε το ύψος της φορολογίας όχι στον μέσο όρο αλλά «εκεί που μετράει» – στο σημείο δηλαδή

που λαμβάνονται οι αποφάσεις (στο λεγόμενο «οικονομικό όριο»): στη στιγμή που κάποιος αποφασίζει αν αξίζει να ρισκάρει την επένδυση, να δουλέψει παραπάνω, να προσλάβει άλλον έναν άνεργο, να αξιοποιήσει ή όχι το οικοπέδο του. Και εκεί η επιβάρυνση είναι τεράστια – ιδίως μάλιστα αν σκεφτούμε τις εναλλακτικές λύσεις.

Είναι τεράστια ιδιαίτερα για τον ξένο επενδυτή τον οποίο χρειαζόμαστε τώρα (εμείς, αλλά και οι κκ. Στουρνάρας και Τσακαλότης). Σε αυτόν τον άνθρωπο δεν μπορούμε να ποίμε ότι αρκεί να περάσει μια μικρή τροπολογία ή αρκεί ο κουμπάρος να έχει την κατάλληλη θέση ώστε να πληρώσει λιγότερα στην πράξη. 'Η τέλος όπ αν είναι πολίτευκος ανήρτης ή άλλος ανδοσιπαθόν θα πληρώσει λιγότερα – ίσως δε και καθόλου.

Το θεώρημα της υποφορολόγησης προκύπτει από τη διαφορά μεταξύ της πράξης των μνημονίων και της θεωρίας των αδαών καλοπροαίρετων νομισματολόγων. Στην οικονομία είναι η θεωρία – η οριακή επένδυση – που καθορίζει το κόστος και την επιβάρυνση στην ανταγωνιστικότητα. Και είναι εκεί που πρέπει η φορολογία να είναι μικρή. Αν κάποιος τυχερός πληρώνουν λιγότερα, αυτό λέγεται οικονομική πρόσοδος –

γνωστό σε όλους τους ραντενιέρδες και τους τυχερούς του Λόττο. Δεν προσφέρει τίποτε στην παραγωγή αλλά πλουτίζει κάποιους.

Το μακρο-θεώρημα της υποφορολόγησης προσκρούει στην «Πλάνη των εξαρτισμένων διαρθρωτικών προβλημάτων». Οι πραγματικοί άνθρωποι, δυστυχώς, κάνουν τις επιλογές τους στη μικρο-οικονομία. Και αντιλαμβάνονται χωρίς καμία αμφιβολία ότι οι αλληπάλληλες φοροεπιβάρυνες σκοτώνουν το μέλλον της οικονομικής δραστηριότητας. Ταίτζουν, φυσικά, το αδηφάγο κράτος!

Πώς διέφευγε και διαφεύγει την προσοχή τόσων σπουδαίων μακροοικονομολόγων αυτή η «λεπτομέρεια»; Μα, είναι απλό. Διαφεύγει επειδή βολέει. Και βολέει, επειδή νομιμοποιεί την αύξηση των κρατικών δαπανών. Οι κρατικές δαπάνες θεωρούνται εξ ορισμού φιλοδοξικές. Το θεώρημα έχει την υπάλα εξώ από το γήπεδο ως προς τις αναγκαίες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις... Με έναν αμπαρό, δυο τρυφάνια. Όπρε έδει δείξα!

Η κυρία Αντιγόνη Λυμπεράκη είναι καθηγήτρια στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.